

„WSO”, huszonharmadszor...

Az előző éveknek megfelelően a megyei bemutatókat megelőzően zsűritagjainktól levélben kértük, hogy számoljanak be a látott találkozókról – mint szakmai és közösségi eseményről. Nem az előadások szokásos elemzését vártuk tőlük, sokkal inkább azt, hogy írásaik alapján képet kaphassunk és adhassunk arról, hogy hol, milyen módon, milyen rendben szervezik az országos gyermekszínjátszó találkozó megyei bemutatóit. Természetesnek tekinthető, hogy kollégáink – ahogy az előző esztendőben, hát ebben is – nem álltak meg itt, sok esetben az összes látott előadás áttekintő, összehasonlító, avagy ehelyett egyes előadások részletes elemzését is megírták.

Azt tesszük közzé, amit kaptunk. Formailag műfajilag és tartalmilag is vegyes a kép – nem tudtuk volna, de nem is akartuk egységesíteni. Van olyan beszámoló, amiben kevés előadásról sok szöveget kaphat az olvasó, és olyan is, ahol ennek a fordítottjaként sok előadásról szólva is inkább csak tömör hangulatjelentést adunk.

Csak titkon reméltük, hogy a regionális bemutatókról is kapunk beszámolót: végül is mindegyikről érkezett híradás.

Fontos: kollégáink mindegyike „anyagi ellenszolgáltatás nélkül” írta meg tapasztalatait. Már második éve teszik ezt. A zsűrizésért sincsenek túlfizetve, a tapasztalatok, vélemények rögzítéséért pedig egy vasat sem kaptak. Mióta a pályázati rendszer – valamilyen általunk nem ismert okból – évről évre bünteti a Drámapedagógiai Magazint (rendre felelődik a támogatásunk, gyorsulva tartunk a nulla felé), ez valóban létkérdés számunkra.

A szerkesztő¹

Megyei bemutatók

Csongrád megyei találkozó

Szeged, Szent-Györgyi Albert Agóra, 2014. március 28.

Idén Szeged nyitotta a megyei fesztiválok sorát, a rendezők számára brutálisan korán, március végén. Játsszunk picit a számokkal! Emlékszem olyan évre, amikor három napos volt a fesztivál Szegeden, és hetvennyolc előadás nevezett. Aztán évekig péntek-szombati „menetrenddel” átlagosan 20-30 között volt az előadások száma. Az idén volt az eddigi legtöbb felkészülési idő: hiszen heti 32 óra nem kevés, és ebből csak 24 órát kell tanítani. Ezért rendkívül logikus, hogy ebben az évben 11 előadás jött el Szegedre. Úgy tűnik, a változások növelték a pedagógusok lelkesedését, kreativitását, alkotó munkába vetett hitét! Hogy nem abban az irányban, amerre a terelgetők várták, az csak egy pici csepp a statisztikák tündöklő óceánjában.

Úgy érzem, hogy ezen a nyíló pitypanggal díszített, március végi, gyönyörű tavaszi napon csak a szépre emlékezhetem, ezért elnézést kérek, de csak azokat az előadásokat említem, amelyek valamilyen módon emlékeztetések maradtak számomra.

A Makói Mókázók Nagyné Hős Ágnes és Csaláné Oláh Edit vezetésével idén is szerkesztett játékkal jelentkeztek. Évek óta figyelem a munkáikat, és igazán nagy örömmel mondhatom, hogy töretlen a szakmai fejlődésük. Az idei Weöres-feldolgozás nagyon jó képekkel, jó ritmusokkal, kiváló rendezői ötletekkel szolgált, gyerek és felnőtt közönség egyaránt jól szórakozhatott.

Hódmezővásárhelyről a Kozmutza Flóra Oktatási Intézmény csoportjai mindig meglepik, megdöbbenik a nézőt. Nagyon fontos munkát végeznek, és újra és újra bizonyítják, hogy a színjátszás nem csak művészet, nem csak pedagógia, hanem terápia is. Az idei *Makacs kakas* című előadás alatt elfelejtettük, hogy kik azok, akik játszanak nekünk, milyen sorsot hordoznak magukban, arra a néhány percre csak az előadás volt a fontos.

A Pemetefű és a Bendegúzok állandó szereplői a szegedi fesztiválnak. Lovai Ágota és Majorosné Baráth Márta nevét azért említem most együtt, mert mindkettejük előadása a nyitó képével égette be magát az emlékezetembe. Ráfiné Gáspár Annamária a fesztivál legjobb képét rendezte véleményem szerint, az „Évről évre romlik a gyerekanyag...” kicsavart Weöres-sorra talált ki emlékezetes „pofozós” képet.

¹ A szerkesztői feladatok közé tartozik annak bejelentése, hogy ettől az évtől változik a lap egyes számainak jelzése: nem lesznek különszámok, hanem sorszámokkal jelöljük a négy kiadványt. (A szerk.)